

F. t. l. for Grønland om børns retsstilling.

De grønlandske kasser havde også fordel af ordningen, dels fordi de ønskede sikkerhed mod at komme til at betale for barnet, dels fordi de derved kunne spare betydeligt besvær og omkostninger ved indrivelse gennem mange år på vekslende steder i Danmark.

Man finder disse fordele så betydelige, at der kan være god grund til at opretholde muligheden for sådanne éngangsordninger og for at give nærmere regler om dem, som gør det til en vis grad tiltrækkende for parterne at benytte dem. Landsrådet har godkendt forslaget bestemmelser herom.

I Danmark er aftaler om betaling af beløb én gang for alle ikke bindende. Den bidragspligtige kan senere blive pålagt at betale mere, noget der vel navnlig kan ske, hvis moderen afgår ved døden. I den nye danske lov er det synspunkt stærkt fremhævet, at begge forældre har en pligt til at forsørge barnet, og at det først er i forsømmelsestilfælde, at det pålægges at udrede bidrag, jfr. § 13, som er foreslået optaget i den grønlandske lov. Det er den privatretlige forpligtelse, der her er tale om, og det må vel erkendes, at princippet om egentlig forsørgerpligt harmonerer bedst med en regel om, at aftale ikke kan være endeligt bindende, hvis barnets tarv tilsigter andet.

Hvis der skal være udsigt til, at den omtalte ordning med éngangsbidrag skal blive benyttet, må den bidragspligtige imidlertid kunne regne med, at der ikke senere afkræves ham betydelige beløb, være sig fordi prisniveauet stiger, eller fordi der er brug for de særlige bidrag til uddannelse eller til dåb, konfirmation m. v. Ordningen må derfor være endelig. Man vil anse det for hensigtsmæssigt med en ordning, hvorefter afløsningssummen indbetales til kommunekassen, som derefter indtræder i pligten til at udbetale til barnet det til enhver tid gældende normalbidrag og de ekstra beløb, der måtte blive tale om. Ved afløsningssummens fastsættelse må der derfor tages hensyn til disse særlige ydelser.

Det foreslås, for at skabe ensartet praksis, at aftaler om afgørelse af bidrag ved betaling af et beløb én gang for alle henlægges under landsdommeren.

Spørgsmålet om aftalens betydning for det offentlige er i Danmark afgjort ved offentligretlige regler, jfr. kap. IV i lov nr. 169 af 31. maj 1961 om offentlig forsørger. Tilsvarende bestemmelser er endnu ikke indført i Danmark, idet der kun inden for enkelte områder og i stærkt forenklet form findes offentligretlige forsørgsbestemmelser. Man har derfor fundet det nødvendigt at indsatte de i § 17, stk. 3 og stk. 4, 2. punktum, nævnte bestemmelser i nærværende forslag.

Til § 18.

Bestemmelsen er formuleret som den danske lovs § 18, idet dog denne lovs stk. 1, 2. punktum, om indbetaling af éngangsbidrag udgår, da der i medfør af forslaget § 25 af ministeren fastsættes nærmere regler om betaling af et bidrag ved et beløb én gang for alle.

Stk. 1 fastslår, at bidraget tilkommer barnet. Dette har først og fremmest den betydning, at bidraget skal anvendes til barnets tarv. Dernæst vil bidrag, der er forfaldne ved barnets eventuelle død, men endnu ikke medgået til dets forsørgelse, falde i arv efter barnet.

Stk. 2 indeholder nærmere regler om, hvem der kan kræve bidrag fastsat og indkrævet. Bestemmelsen udelukker ikke fortsættelse af den eksisterende praksis, hvorefter bidrag af den forpligtede indbetales til kammeren, der lader det gå videre til den bidragsberettigede.

Til § 19.

Bestemmelsen i stk. 1 stemmer med den nugældende regel i Grønland, hvorefter flere mænd, der er ansat som bidragspligtige til et barn uden for ægteskab, alle betaler fuldt normalbidrag. Det foreslås endvidere at bibeholde den ordning, at den ene bidragspligtige med hensyn til bidragsfastsættelsen stilles som flere bidragspligtige, således at disse kun pålægges normalbidraget. De kan også pålægges bidrag til udgifterne ved fødselen og underhold i tiden omkring fødslen. Dette bidrag er nyt i Grønland, men et normalbidrag må forventes at blive fastsat.

Grønlands landsråd har på samlingen i 1961 stillet forslag om, at der i stedet indføres en regel, hvorefter flere bidragspligtige betaler en anpart af bidraget, men hæfter solidarisk for hele bidraget. En sådan ordning var gældende i Grønland indtil 1953, da den med landsrådets godkendelse blev afløst af den nugældende ordning, hvorefter flere bidragspligtige alle betaler fuldt bidrag. Der er i landsrådets forhandlinger hverken fremført særlige grunde, der taler for at forlade den gældende ordning eller for at vende tilbage til den ordning, som man tidligere har ment at burde forlade. Det anføres blot, at hensynet til retsenheden ikke længere taler for at opretholde reglen om at hver af flere bidragspligtige betaler fuldt bidrag.

I skrivelse af 2. juni 1953 fra statsministeriet til landshøvdingen bestemmes, at der, hvor flere personer i en faderskabssag skal anses som bidragspligtige, vil være at pålægge de pågældende fuld bidragspligt. Bidragene skal indbetales til kammerekontorerne, der drager omsorg for, at det barnet